

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. P. M. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, ujmując ją w dwa zagadnienia. Zagadnienia te nie stanowią jednak wystarczającej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy kilkakrotnie zajmował się zagadnieniem ochrony dóbr osobistych osób pozbawionych wolności, umieszczonych w celach o powierzchni przypadającej na osadzonego mniejszej niż 3 m², wypowiadał się również o braku znaczenia winy przy odpowiedzialności Skarbu Państwa opartej na bezprawności, stąd też nie można zasadnie twierdzić, że przedstawione zagadnienia są nowe, wymagające rozstrzygnięcia w interesie wymiaru sprawiedliwości.

Brak jest zatem wskazywanej przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tej przeto przyczyny, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową skarżącego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. postanowił nie obciążać go kosztami zastępstwa procesowego należnymi pozwanemu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).